

S Z E R K E S Z T Ő I Ü Z E N E T E K

D. D. Szeged. — „Mindig zavarban vagyok, mikor gyónás előtt lelkiismeret vizsgálatot végzek. Az imádságos könyvemben több bűn mellett ott van a kérdés: hányszor követtem el. En soha sem emlékszem rá, hogy hányszor estem bele egy-egy vétkembe. A gyóntatószékben csak úgy „gondolom” szerint adom meg a bűneim számát. Emiatt mindig rossznak érzem a gyónásaimat. Kérem útbaigazításukat, hogyan segítsék ezen?” — Azt hisszük, hogy az a „gondolom” alapján megadott szám körülbelül megfelel a valóságnak. Ha az ember kissé utána gondol lelkiismeret vizsgálata közben, érzi, tudja, hogy egy vétkét naponta, hetenként egyszer vagy többször, vagy ritkábban követte el. Az egyház nem követeli, hogy a bűneink számát olyan pontosan adjuk meg, mintha szám-lát állítanánk ki. Igyekezzünk becsületesen, amennyire tudjuk, a valóságnak megfelelően megadni a kérdésre a választ. Egyébként megvan a módja, hogy határozott és pontos tájékoztatást adjunk a gyóntató atyának bűneink felől nem csupán minőségi, de mennyiségi vonatkozásban is. Ez a mód: a napon-kénti lelkiismeretvizsgálat. Aki naponta átpillantja cselekedeteit, feltétlenül nagyobb áttekintést szerez felettük, jobban tisztában van lelke állapotával, meg tudja mondani, hányadán áll ezzel vagy azzal a vétkével, bűnével. Ha nem tud mindennap lelkiismeret vizsgálatot végezni, akkor is ajánljuk, ahány-szor csak módjában áll, vagy eszébe jut, vessen számot vétkeivel, különösen azokkal, amelyek elsősorban gátolják lelki előhaladásában.

Jegyes. Debrecen. — A római katolikusok és görög katolikusok között kötött házasság nem vegyes, csupán vegyes szertartású házasság. Itt ugyanis nem két különböző vallásról van szó. Mind a kettő egyformán katolikus, csupán szertartásaiban és egyházi fegyelmükben térnek el egymástól. A vegyesszer-tartású házasságban a gyermekek az apa szertartását követik. — Arra a kér-désre, hogy részt vehetnek-e egymás szertartásain, csak azt feleljük: igen, természetesen. Mind a két szertartás papjainál gyónhatnak és mind a két szer-tartás szerint áldozhatnak. E tekintetben csupán annyi az egyház óhaja, hogy a husvéti szentáldozását lehetőleg mindenki a saját szertartása szerint végezze, a szent Útravalót (utolsó áldozást) már parancs szerint saját ritusa szerint kell vennie. — Semmiképpen sem kell önnek attól tartania, hogy a hit dol-gaiban differenciák lesznek önök között. Sőt, az egyház egyik legszebb tulaj-donát, az egységében megnyilatkozó sokféleséget élhetik át kölcsönösen gazda-gítva és gyarapítva egymást.

Jóvátétel. — A katolikus erkölcsstanban nem talál olyan parancsot, hogy az ellopott jószágot minden esetben nyiltan kell visszaadni. Az egyház nem akar elviselhetetlenül nehéz terheket rakni az emberekre. Ha súlyos kár érne általa — ide kell érteni a megalázást is — nem kell az emberek tudomására hoznia botlását, elég, ha jóváteszi a kárt, amit felebarátjának okozott. A jóvá-tételnek azonban megfelelőnek kell lennie. Ha a megkárosítottól kedves em-léktárgyat tulajdonítottunk el, azt kell visszaadni neki. Itt ugyanis a kár nem-csupán egy bizonyos anyagi érték elvesztésében rejlik, hanem szellemi, morá-lis megkárosodásban, az elhunyt szülők emlékezetét, szeretetét ért csapásban. Ezt nem lehet jóvátenni azzal, hogy akármilyen pontosan és becsületesen vagy bőkezűen megállptjuk a kérdéses tárgy piaci értékét és azt pénzben visszafizetjük. A szellemi, morális kárt is jóvá kell tennünk.

Édesanya. — Őszintén egyetértünk bánatában és aggodalmában. Kérdésére vonatkozóan annyit mondhatunk: véleményünk szerint teljesíthető a kívánsá-ga. A nagybeteg gyermeket halálos ágyán meg kell gyóntatni és áldoztatni, ha első gyónását és áldozását nem is végezte el. Feltétel csupán az, hogy némi fogalma legyen a szentség lényegéről. Ezt a lelkipásztor állapítja meg a gyer-mekekhez intézett kérdések alapján. Ebben az esetben az utolsó kenetet is fel lehet adni a kis betegnek.

H.-né. Eger. — A szentolvasóhoz sok kegyelem, búcsú kapcsolódik. Felsorolunk néhányat: Teljes búcsút nyerhet naponta többször is, aki az Oltáriszentség előtt elmondja a rózsafüzér egyharmadát (öt tizedet) és a szentségekhez járul. Öt évi búcsút szerezhetünk mindannyiszor, valahányszor a nagy rózsafüzér egyharmadát elimádkozzuk (öt tizedet). Tízéves búcsút nyer mindenki, aki másokkal együtt akár otthon, akár templomban, akár nyilvános vagy magánkápolnában elimádkozza a rózsafüzér egyik harmadát (öt tizedes részét). Mindazok a hívők, akik október hónapban akár közösen, akár magánosan elimádkozzák a nagy rózsafüzér harmad részét (az örvendetes, a fájdalom vagy a dicsőséges öt tizedet), minden egyes alkalommal hétévi búcsút nyernek. Rózsafüzér Királynéja ünnepén (október első vasárnapján) és oktávája napján hasonló feltételekkel minden hívő teljes búcsút nyerhet, ha meggyónik, megáldozik és egy templomot meglátogat.

G. J. Budapest. — Önnek volt igaza a vitában. Julián domonkos szerzetes-
let még két társa indult az ősmagyar haza megkeresésére 1221-ben, nevük:
Ottó és Gellért volt.

Kismama. — A szülői tekintélyt, sajnos, semmiféle „módszerrel”, nevelői fogással, trükkkel, semmiféle eszközzel nem lehet pótolni. Megszerezni se lehet külső eszközökkel. Annak a szülő egyéniségéből, cselekedeteiből, magatartásából kell kisugároznia. Nem gondolkodott el még azon, mi az, ami miatt ön nem tud mindennap lelkiismeret vizsgálatot végezni, akkor is ajánljuk, ahányogy: „te haligass, kismama!” és mi az, ami miatt a három vásott kölyök vigyázzba vágja magát, mikor lent az utcán felhangzik a hazatérő apjuk csendes köhintése? „Én sokkal többet veszekszem velük, mint ő — panasolja ön — a kezem is ugyancsak szaporán működik, ő pedig nem emlékszem, hogy egy pofont is adott volna nekik valaha is.” Ne haragudják, hogy ilyen nyíltan ki mondjuk, az az érzésünk, hogy az ön veszekedésének, pofozkodásainak nincs semmiféle belső, erkölcsi fedezete, a férje csendességéből pedig éppen ez árad. A baj nagyon régen kezdődött, amikor a kicsinyek még a pólyában rugdalódtak. Az apjuk akkor már éppen olyan csendesen nézte őket, éppen olyan komolyan bánt velük, mentesen minden végtől, az öröm és ellágyulás rohalmaitól éppen úgy, mint a dühkitörésektől. A gyerekek eszmélődésük első pillanatától azt érezték, hogy ezt az embert, az apjukat olyan komolyan kell venniük, mint saját magukat, ezzel éppen úgy nem lehet packázniuk, mint az életükkel és a sorsukkal. Komolyan kell venni, amit mond, amit tesz, mert azt komolyan és következetesen tartja és vallja. Azzal szembeszegülni nem ajánlatos, mert az súlyos következményekkel jár. Sokkal súlyosabakkal, mint a pofon, a szülői veszekedés, láрма és szidalom. Az élet törvényeit képviseli feléjük és ezeket a törvényeket elsősorban saját maga életében betartja, nem igyekszik kibújni alóluk, nem játssza ki az erkölcsi törvényeket a legkisebb dolgokban sem. Mindig, mindenben, mindenkivel szemben egyenes, őszinte, a gyerekei nem látták még a legkisebb dolgokban se hazudni. — Azt ajánljuk, vegye ön vizsgálat alá elsősorban a saját magatartását. Dobja el az összes következetlenségeit. Aztán pedig fogja nagyon csendesre a hangját. Hagyja abba a pofozkodást, ne fenyegetőzzék üresen, de ne is lágyuljon el, ha kedveskedve megkörtönyékezik, rá akarják venni valamire, ami nem helyes, amiről ők maguk is érzik, hogy nem helyénvaló. Ne mutassa ki nekik, hogy mennyire szenved engedetlenségük miatt. A kismamák e téren különösen sokat vétenek: túlzsába viszik a sopánkodást, panaszt, több fájdalmat mutatnak, mint amennyit éreznek. Ezzel azt érik el, hogy a vásott gyerekeik akkor se hisznek sirámaik őszinteségében, amikor komoly baj van. Egyáltalában, igyekezzék arra törekedni, hogy minden szavának és cselekedetének legyen meg a belső fedezete, erkölcsi tartalma és súlya.